

Stefan Tanghe, algemeen coördinator van De Grote Post in Oostende:

Het lef van kunstenaars vind ik zeer inspirerend

Christina Van Geel, stem & pen

Stefan Tanghe: Het is misschien klef om te zeggen maar cultuur verbindt. Echt waar. De hal van De Grote Post is eigenlijk een groot overdekt marktplein. De wereld komt er samen. Je hebt mensen die binnenlopen om een koffie te drinken in het café, anderen komen binnen om een ticket te kopen, om naar een vergadering te gaan of omdat ze geen dak boven hun hoofd hebben. Zo'n cultuurcentrum is een microsamenleving. Het is de ideale plek om te leren samenleven. Natuurlijk zijn er soms spanningen. De kunst is om te leren hoe daar op een hoffelijke, menselijke manier mee om te gaan. Dat leren we samen met al onze medewerkers en vrijwilligers.

Ik ben de middelste van drie kinderen. Mijn vader **Jan Tanghe** (medeoprichter van **Groep Planning**) was stedenbouwkundig architect, een ware voorloper wat betreft ruimtelijke ordening. Hij was medestichter van de **Bond Beter Leefmilieu**. Hij was een kunstenaar pur sang, maar dan in het ruimtelijk bedenken van een samenleving. Mijn vader was een intellectueel en een harde werker, maatschappelijk zeer geëngageerd, maar mentaal en lijfelijk was hij niet vaak thuis. Op het einde van zijn leven (hij is overleden in 2003) hebben we gelukkig nog wat tijd ingehaald en heb ik mooie gesprekken met hem gevoerd.

Eerlijk gezegd was het geen eenvoudige kindertijd. We waren als kinderen erg op onszelf aangewezen. Er waren weinig traditionele gezinsmomenten. Eén keer per jaar gingen we met het gezin op reis naar het zuiden van Engeland en op zondagmiddag luisterden we samen naar Actueel op de radio. Dan moest iedereen zwijgen en daarna werd er gediscussieerd over de wereld. Er waren veel goeie bedoelingen en engagement, en mijn moeder was zeer zorgend. Zij was de hoeksteen die het gezin bijeen hield. Maar het gebeurde toch allemaal een beetje over onze kinderhoofden heen.

Dat heeft mijn rebelse aard mee aangewakkerd. Ik heb een heel gevarieerd scholenparcours doorlopen.

Het was ook de geest van de tijd: midden jaren 70 waren generatieconflicten 'in'. Op mijn vijftiende ben ik op kot gegaan in Gent. Daar heb ik zeer vroeg het nachtleven ontdekt. Ik heb er mensen ontmoet als Walter De Buck en Roland. In **Oostende** heb ik toen mijn tweede vader leren kennen, **Iwein Scheer**, de cafébaas van 't **Kroegske** op het Pauluspleintje. Hij is de stichter van de **Paulusfeesten**, die uitgroeiden tot een heus festival. Die man heeft mijn anarchistische energie gekanaliseerd en me getoond wat samenwerken, samen feesten en samen cultuur maken, betekent.

Ik ga serieus worden

In 1978 heb ik in 't Kroegske mijn vrouw leren kennen. "Ik vind wel dat het klikt tussen ons", zei ze, "maar ik zie mezelf niet in een café wonen. Zouden we niet proberen eens wat serieuzer te zijn?" "Ja", zei ik, "ik ga dat doen. Ik ga serieuzer worden." We hadden toen al twee kinderen, het waren financieel lastige tijden, ik wilde haar en mezelf bewijzen dat ik mijn mannetje kon staan in 'het echte leven'.

Sindsdien heb ik een heel boeiend en gevarieerd parcours afgelegd. Op mijn 25ste was ik zaakvoerder van een **Quick restaurant** op de Markt in Brugge. De keten was toen in volle expansie. Op acht jaar tijd gingen we van zestien naar honderd restaurants. Een heel

boeiende tijd. Ik heb toen veel geleerd over management. Ik heb er structureel leren denken en heel gericht en efficiënt leren communiceren. En ik heb vooral ook geleerd hoe belangrijk het is om te luisteren, om gevoelens te peilen en daar empathisch op te reageren. Dat móét je kunnen als je met een team van 70 mensen onder enorme druk op een kleine oppervlakte samenwerkt. Anders ga je kopje onder.

Kasteel d'Aertrycke

Via **Noël Steen**, de organisator van **Rock Torhout**, was ik enkele jaren later de uitbater/manager van Kasteel d'Aertrycke in Torhout.

Een geweldige oase van 45 hectare (ondertussen een provinciedomein).

Stefan Tanghe (1961) is sinds 2012 directeur van Cultuurcentrum De Grote Post vzw in Oostende. Hij combineert commerciële kennis en zakelijk talent met een grote culturele gevoeligheid. Dat tekent zijn zeer verscheiden ondernemersparcours. Van zaakvoerder van een Quick restaurant, manager van resto-hotel Kasteel d'Aertrycke, langs o.a. Beaufort en Theater aan Zee tot De Grote Post. De vzw, die via een samenwerkingsovereenkomst nauw gelieerd is met de Stad Oostende, realiseerde in 2019, 1,59 miljoen euro brutomarge en 65.000 euro nettoresultaat, met een team van 25,5 medewerkers (in voltijdse equivalenten).

Kunst raakt mij heel intens. Het lef van kunstenaars, hun 'outside the box' denken, hun vrijheidsstreven en perfectionisme, hun doorgedreven focus, vind ik zeer inspirerend.

De toenmalige **baron Xavier de Maere** wist niet wat ermee gedaan. We hebben er een gastronomisch restaurant en een hotel gerealiseerd en een bistro voor wandelaars. Het was een toplocatie voor internationale congressen en we hebben er een paar heel mooie culturele activiteiten georganiseerd. Violist **Yehudi Menuhin** die een concert speelde op het water bijvoorbeeld, dat was een prachtig moment!

Het wezen van de kunstenaar

Toen met de splitsing van Rock Torhout en Rock Werchter enkele fundamentele beslissingen moesten worden genomen, voelde ik dat het tijd was voor een nieuwe fase. "Dat is niet erg", zei mijn vrouw. "Er komt wel wat anders op je pad." Mijn vrouw heeft altijd een groot vertrouwen in de loop der dingen gehad. En ze had gelijk. Van 2003 tot 2012 heb ik mooie dingen mogen doen voor Beaufort – het kunstencourcours langs de Belgische kustlijn –, **Behoud De Begeerte, Vrijstaat O** en **Theater aan Zee**.

Sinds 2012 ben ik directeur, binnenkort heet dat algemeen coördinator, van **cultuurcentrum De Grote Post** in Oostende. Een fantastisch gebouw van een architect waar mijn vader nog les van heeft gehad, **Gaston Eysselinck**.

Kunst raakt mij heel intens. Het confronteert mij met mijn beperktheden en het motiveert me om steeds beter te willen doen. Het lef van kunstenaars, hun 'outside the box' denken, hun vrijheidsstreven en perfectionisme, hun doorgedreven focus vind ik zeer inspirerend. Het 'wezen' van de kunstenaar dat spreekt doorheen de kunst raakt ons als publiek. Theater, muziek, dans en beeldende kunst zetten de wereld rondom ons mee in beweging, doen ons anders kijken, horen, voelen, waarnemen. Dat is ook de grote maatschappelijke meerwaarde van kunst en cultuurbeleving.

Samen met een hoop compagnons de route heb ik de voorbije jaren iets kunnen veranderen in het culturele weefsel van Oostende en dat voelt goed. Mijn compagnons zorgden voor de culturele inhoud, ik heb het zakelijk gefaciliteerd. Er wordt nu over cultuur nagedacht in Oostende. Met de grote tentoonstelling van **Ensor tot Delvaux** had men ook de financiële meerwaarde van een cultureel project ontdekt! En dat doet het Oostendse commerciantenhart toch sneller slaan (Lacht). Doordat je Oostende aantrekkelijker maakt voor artiesten trek je ook meer artiesten aan. Hun kunst, hun ziel, hun maatschappijbeleving heeft een voelbare impact op de stad.

Mijn vrouw, mijn spiegel

Hoe verder ik in mijn carrière evolueer, hoe meer aandacht ik heb voor wat ik echt graag wil doen. Ik engageer me steeds meer voor die projecten waarvan ik vermoed dat ze én impact kunnen hebben én dat ik er interessante mensen kan ontmoeten. Achteraf gezien blijken dat dikwijls projecten te zijn die heel veel van mij persoonlijk vergen omdat ze door anderen vaak als moeilijk haalbaar worden gezien. Middelen en mensen vrijmaken voor De Grote Post bijvoorbeeld is een hele onderneming geweest. Maar ik hou wel van een uitdaging.

Hoe ouder ik word, hoe sneller ik aanvoel wanneer ik op een kruispunt kom. Meestal gaat dat over een verschil in visie op de middellange termijn. Ik raad iedereen aan om als je met dergelijke gevoelens worstelt, deze snel op tafel te leggen en beslissingen te nemen. Wat je voelt of verwacht komt meestal ook uit, verlies dus geen tijd. Ik ben intussen veertig jaar getrouwd met het meisje dat ik leerde kennen in 't Kroegske. Ik kan gerust zeggen dat ik niet de man zou zijn die ik ben als ik niet de vrouw had die ik heb. Mijn vrouw heeft er eigenlijk altijd over gewaakt dat ik niet afgleed van mezelf. Ze is iemand die me regelmatig een spiegel voorhoudt en die me op een andere manier naar de gekke wereld waarin ik zit doet kijken.

Ik zie de mensen graag

Elke dag sta ik op omdat ik graag leef. Omdat ik graag mensen zie. Ik zie de mensen echt graag. Ook diegene met wie het moeilijk werken is. Dat is soms een zwakte als je lastige beslissingen moet nemen. Ik ben eigenlijk een heel emotioneel mens, ook al toon ik dat niet meteen. Maar met de jaren heb ik geleerd dat ook harde beslissingen op termijn goed uitdraaien als het de juiste beslissingen zijn.

Ik hou ervan om dromen op te starten. De continuïteit verzekeren vergt een grotere inspanning dan de bal aan het rollen brengen. Bij De Grote Post hebben we de voorbije maanden de organisatie hertekend en verstevigd. Ik heb nu drie fantastische coördinatoren naast me die een geweldige doorstart verzekeren als we weer opengaan. De toekomst van het cultuurcentrum is verzekerd. Ik vind niet per se dat ik dat zelf moet doen. Ik ben 60 jaar en er zijn nog een hoop dingen die ik wil doen.